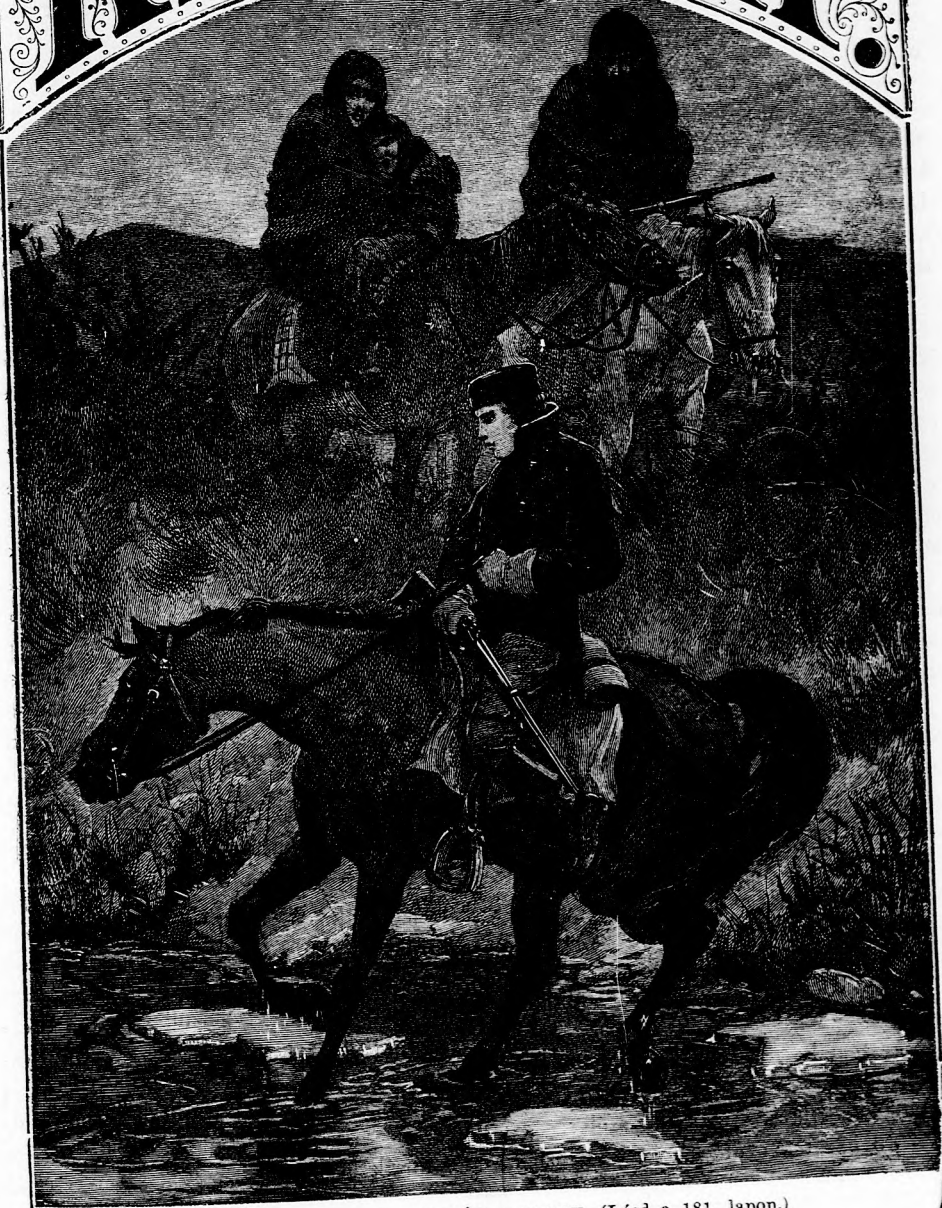

KIS TRAP

... MEGINDITOTTA LOVÁT A VIZBE. (Lásd a 181. lapon.)

XLVII. kötet, 12. szám. **Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.** 1894. szeptember 16-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

RÓKASZEM, A VÖRÖSBŐRÜ.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

MEGINDULT újra a mélyedésbe. Puskáját kezében tartva, gyorsan ügetett, de e mellett folyton figyelt is. Nem látott semmi gyanusat. Hanem a lova, az mintha bajt sejtett volna, mert az arrója egy kanyarodásánál hirtelen megállt, minden parancs nélkül.

— No mi a baj, lovacskám? Előre!

A ló egy-két lépést tett, de újra megállt. Tamás gyanakodni kezdett. Jól ismerte az ő hű és okos lovát, maga nevelte kicsike csikóból s a derék állat úgy hozzá volt szokva gazdájához, hogy ennek pusztá szavára, füttventésére, keze intésére pontosan engedelmeskedett. Hogy most mégis makacskodik, annak valami oka van!

— Érez, szimatol valamit, gondolá Tamás. Talán csak róka... de lehet gonoszabb vad is. Meg kell tudnom minden áron.

Meg is tudta hamarabb, mintsem maga gondolta. Mert lova a sarkantyuzásra végre megindult s hirtelen befordult a kanyarodásnál. Tamás pedig ekkor azt vette észre, hogy vigyázatlan volt, elhamarkodta a dolgát. Bizony kissé meg is hökkent, mikor szentől szemben találta magát egy vörösbőrü lovassal. A következő pillanatban fölkiáltott:

— Rókaszem! Már megint utamban vagy!

Rókaszem komoly, de nagyon nyugodt és inkább barátságos tekintettel nézett a meghökkent ifjura. Aztán így szólt:

— Jó barátok örülnek, ha találkoznak.

— Még gúnyolódni mersz, pattant föl Tamás hevesen. Ne is említsd többé! Sajnálom, hogy valaha jót tettünk veled. Háládatlan vagy, még rosszabb, mint a többi ellenség.

A vörösbőrü egy pillanatra összeráncolta a homlokát, de aztán megint csak nyugodtan mondá:

— Jól van, Tamás, mondok hát valamit. Fiatal vagy, de a fehér ifjak sokat tudnak, sokat megértenek. Hát megmagyarázom...

— Nincs szükségem a magyarázgatásaidra, szólt közbe Tamás elkeseredett türelmetlenséggel. Nagyon jól ismerem oktalan meséteket a Nagy Szellemről, a ki megígérte nektek a fehérek kipusztítását. Csakhogy hamarabb fogtok ti kipusztulni!

— Ifju ember hamar föllobban és akkor nem cselekszik okosan, felelt Rókaszem szeliden. Ha nem akarsz meghallgatni, úgy is jó.

— Mit hallgassak meg? Azt hiszed, hogy talán nem tudom, mit csinálsz? Egész csapattal nyomom követsz minket és most is bizonyosan közel vannak társaid, te meg előre jöttél, hogy kémlelődjél.

— Igaz. Ez úgy van.

— De nem sokáig lesz úgy!

És Tamás hirtelen fölkapta a puskáját. De ugyanabban a pillanatban már eszébe jutott az is, hogy okosabb lesz, ha nem lö. Rókaszem társai bizonyosan közel vannak, előrohannak, őt megölik s aztán meglepik szüleit és Edithkét is. Így mindnyájan veszve vannak azonnal. Jobb lesz, ha valamiképp megszabadul Rókaszemtől és gyorsan visszatér szüleihez, aztán rögtön folytatják utjukat. Mire Rókaszem is eljut

társaihoz és ez
ők már jócskán
sötétedik is, az
nem láthatják

Csak egy rö
míg Tamás ezt
elég lett voln
aki jól látta T
és aztán haboz
ben. De a vörö
hirtelen megfor
alatt eltűnt a

— Sietnem
Tamás. Róka
vagyunk közel.
egész csapatáv

Megsarkanty
vissza oda, ah
elmondta, mi
ijedten ugrált

— Akkor i
szólt az apa.

— Igen, és
gólnunk, hogy
Tamás. De ki

— Meg ké
Néhány pil

ben ültek és
Edith eléged
csak kényelm
hátán az any
szem nevét ha
sel faggatta a
kép Rókasze
Apja csak ké
elcsitítani.

Szótlatlan ü
tájon. A tél
alig néhány
ezt nagyon

társaihoz és ezekkel megkezdi az üldözést, ők már jócskán nyerhetnek egérutat. Már sötétedik is, az est ködös, — a vörösbőrűek nem láthatják messziről a menekülőket.

Csak egy rövidke pillanatig tartott, a míg Tamás ezt meggondolta. Ez az idő elég lett volna ugyan, hogy Rókaszem, aki jól látta Tamás fenyegető mozdulatát és aztán habozását, megelőzze őt a lövésben. De a vörösbőrű ezt nem tette, hanem hirtelen megfordította lovát és pár pillanat alatt eltűnt a kanyargós hasadéokban.

— Sietnem kell nekem is! gondolá Tamás. Rókaszem kikémlelte, hogy itt vagyunk közel. Mindjárt a nyakunkon lesz egész csapatával.

Megsarkantyuzta lovát és vágatva sietett vissza oda, ahol szülei pihentek. Gyorsan elmondta, mi történt. Persze, ugyancsak ijedten ugráltak fel.

— Akkor itt nem lehet maradásunk! szólt az apa. Induljunk szaporán!

— Igen, és lehetőleg gyorsan kell lovalognunk, hogy nyomunkat veszítsék, mondá Tamás. De kibírod-e, kedves apám?

— Meg kell lennie.

Néhány pillanat alatt már ismét nyeregben ültek és megindultak. Csak a kis Edith elégedetlenkedett, mert neki ugyancsak kényelmetlen helyzete volt ott a ló hátán az anyja ölében; és mihelyt Rókaszem nevét hallotta, mindjárt tizféle kérdéssel faggatta apját, anyját. Tamást, mindenkép Rókaszem bácsihoz akart volna jutni. Apja csak kemény parancsszóval bírta újra elcsitítani.

Szólanul ügettek végig a néma, elhagyott tájon. A téli est gyorsan leereszkedett s alig néhány lépésnyire lehetett látni. De ezt nagyon szerették. Tamás is, apja is

jól ismerték a tájat, tudták, hogy el nem tévednek sötétben sem. Arra pedig nagyon jó a sötétség, hogy a vörösbőrűek ne láthassák őket. De még így is nagyon óvatosnak kellett lenni. Mert ha nem lát a vörösbőrű a sötétben, de hallani hallja ám messzire a legkisebb neszt; nagyon finom a hallása is. Tamás tehát, ki mindig elől lovagolt, úgy vezette szüleit, hogy lehetőleg gyepes helyeket keresett, ahol a lovak patkója nem kopog nagyon.

Amint az éj mindinkább leszállt és sötéttült, a menekülők reménysége viszont mindinkább éledett és növekedett. Ha a vörösbőrűek már eddig nem érték őket utól, nagyon bizhatnak benne, hogy eljutnak a Cheyenne folyóhoz, átgázolnak s a tulsó parton már kisebb lesz a veszedelem. És csakugyan baj nélkül el is értek a folyóhoz. Karty gazda örvendve mondá:

— Eddig nagyon szerencsésen jártunk. Szinte csodálom, hogy a vörösbőrűek annyira elvesztették a nyomunkat. Semmi jele, hogy közel volnának.

— Azt hiszem, tuljártam az eszökön, szólt Tamás vigan.

— Hogyan?

— Rókaszem bizonyosan azt hitte, hogy az arrója végétől, ahol találkoztam vele, a legrövidebb uton sietünk a folyóhoz. Ők most ott keresnek. Csakhogy mi jócskán lekanyarodtunk délfelé. Mire észreveszik tévedésüket, már késő lesz, nem érhetnek utól.

— Meglehet... meglehet, de mégsem értem egészen, töprenkedett Karty gazda. Ezek a vörösbőrűek rendesen nagyon furfangosak. Ha valamelyikök fölmászik az arrója partjára, meglátta volna, merre megyünk. Pedig az efféle kikémlelésben ők nagy

mesterek. És nagyon sebesen tudnak lovagolni, utól érhetek volna... de mindig csak leskelődnek, előbukkannak, meg eltűnnek... Nem értem.

Karty gazda megcsóválta a fejét, mintha olyanformát gondolt volna, hogy talán még jobb a nyiltan föllépő ellenség, mint az ilyen lappangó, leskelődő. Tamás azonban most már jobban bizakodott.

— Most már csak azon legyünk rajta, hogy a folyón átgázolhassunk. Amott tud megpihenhetünk, de itt nagy baj volna, ha a vörösbőrűek megszorítanának.

A Cheyenne folyó ezen a helyen már nagyon széles volt, de nem igen sebes folyásu. Hanem a mélysége már akkora volt, hogy nem lehetett akárhol átgázolni. A lovak persze talán átusztak volna mély helyen is,

B Ü V É S Z E T.

A HÁTRALÁTÓ SZEMÜVEG. (Lásd a 186. lapon.)

de akkor vállig vízbe merül az is, aki a lovon ül. Már pedig ilyen átázott ruhában aztán megfagynának, mert kemény hideg uralkodott.

— Olyan helyet kell keresnünk, ahol a víz nagyon kiszélesedik, úgy, hogy a lovaknak szügyig se érjen, szólt Tamás. A lábunkat fölhuzhatjuk a kengyelből. Jártam én már itt, emlékszem ilyen gázlóra.

Gondosan vizsgálódva járta be a partot fölfelé is, lefelé is. A sötét éjben csak kis darabot láthatott be a folyóból s így nem is határozhatta meg biztosan, hol van olyan hely, amelyen át lehet gázolni. De azt látta, hogy a vizen nagy jégdarabok usznak. Ha pedig jégzajlás van, akkor még nagyobb óvatosság szükséges. Végre mégis úgy vélte, hogy rátalált a gázlóra. Oda hívta szüleit.

— Azt hisze
De előbb ma
»Villám«-om r
kipróbálhatom.
utat találtam,

Felült lovár
a víz szélére. D
tott fel:

öleiben. Tam
kivonva és n
lovát a vizb

— Előre,
lassan ám!

Az okos
szinte tudni

— Azt hiszem, itt baj nélkül átjutunk. De előbb magam próbálom meg. Az én »Villám«-om nagyon okos állat, vele jól kipróbálhatom. Majd visszatérek és ha jó utat találtam, átvezetlek.

Felült lovára és lassan, óvatosan lement a víz szélére. De a kis Edith ijedten sikoltott fel:

— Jaj, Tamás, ne menj a vízbe! Hátha belefulsz!

— Pszt! Csendesen! felelé Tamás majdnem boszusan. A sötétben nem látnak ugyan minket, de mi sem láthatunk. Nem szabad hangos beszéddel elárulnunk magunkat, ha netalán ellenség lappang közel.

A kis leány ijedten huzódott meg anyja

BUBORÉK-FUVÁS. (Lásd a 187. lapon.)

ölében. Tamás pedig, lábait a kengyelből kivonva és magasra felhuzva, megindította lovát a vízbe. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Előre, »Villám«, de most az egyszer lassan ám! Vigyázz! Lassan! Vigyázz!

Az okos állat ovatosan lépett a vízbe s szinte tudni látszott, mit akar fiatal gazdája.

Első lábaival meg-megtapogatta a folyó medrét és csak mikor biztos földet talált, akkor lépett egyet-egyed előre. A sűrűn uszó jégtáblák beleütődtek a ló lábaiba, de a hű állat rá sem hederített, csak ment lassacskán előre. A víz egyre mélyebb lett, de nem nagyon, a lónak még szügyéig sem

ért s Tamásnak még a csizmája sem nedvedett meg. Pedig számítása szerint már körülbelül közepén lehetett a folyónak.

— Ugy látszik, jól eltaláltam, gondolá bizakodva. Csak látnám a tulsó partot!

De a sötétben nem láthatta. Hátrafordult, hogy azt lássa, mennyire van attól a helytől, ahol szüleit hagyta. Csak nagyon homályosan látta alakjokat a parton.

— Még nem vagyok a folyó közepén, gondolá. Előre, lovacskám!

A ló lassan, ovatosan ismét lépett néhányat, de aztán hirtelen megállt és horkolva emelte föl a fejét.

— Mi a baj, »Villám«? Talán nagy mélységet gyanítasz a lábaid előtt?

»Villám« persze nem tudta megmondani, mitől tart; de csökönyösen állva maradt. Tamás pedig nem felejtette el, hogy délután az okos állat mily pontosan megérezte Rókaszem közeledését.

— Valami baj van, az bizonyos.

Előre hajolt és szemeit megerőltetve nézett a sötét éjbe. Csakhamar látta, mi a baj. Vele szembe, már nem is messze, egy másik lovas gázolt a vízben s Tamás a lovas körvonalairól arra is ráismert, hogy indiánus harcos jön szemközt.

Tehát az utjok itt már el van állva.

(Folytatása következik.)

A BÖZSIKE ALMÁI.

(Vad Laczi és Rontó Pali legujabb kalandja.)

ALÁN tudjátok, hogy Vad Laczi és Rontó Pali falun töltötték a nyarat? Ott ám, még pedig Károly bácsinál, aki még a vakáció elején vitte le őket magához, azzal az erős föltevessel, hogy ránczba szedi és emberségre tanítja a garázda pajtásokat. De úgy hallom, már belátta, hogy erről a szép szándékáról le kell mondania.

Már az első napokban, hogy megérkeztek, rémei lettek a falunak és az emberek sóvárogva várták a nyár végét, hogy megszabaduljanak a kedves vendégektől. Nem volt nyugta tőlük Bözsikének sem, aki nem messze lakott, a szomszéd utczában. Az ő nagyszülei meg éppen szomszédai Károly bácsinak. Gyakran ellátogat hozzájuk Bözsike, különösen nyár vége felé mindennapos vendég, aminek megvan a maga oka. Nagyapácskának van egy alma- és egy körtefája, melyeken olyan gyümölcs terem, hogy párját kell keresni hetedhét országon. Hogy Bözsike az efféle nagyon, de nagyon szereti, elképzelhetitek, valamint teljesen fölösleges mondanom azt is, hogy a jó nagyapácska, ezt tudva, üres kézzel távozni az ő kis unokáját világerő sem engedné.

A minap bucsuzáskor három gyönyörű piros almát rakott Bözsikének a köténykéjébe: egyet Bözsikének, egyet-egyét pedig kis testvéreinek: Margitkának, Bandikának. Bözsike megköszönte szépen, kezet csókolt nagyapának, nagymamának, aztán édes terhével boldogan indult utnak hazafelé. Mikor az utca sarkára ért, óvatosan szétnézett és semmi gyanust nem látván, egyik almát a kezébe vette. Gyönyörködve nézegette, forgatta. Megkóstolja-e? nem-e? Hiszen ez úgyszólván az ő része.

Mialatt ezen töprengett, az utca tulsó végén megjelentek azok, akikről rettegett: Vad Laczi és Rontó Pali. Megpillantották Bözsikét és kezében a gyümölcsöt.

— Nini, Bözsikénél megint körte van!

— Nem a, alma!

— Akár körte, akár alma...

A két jeles czimbora összenézett és megértette egymást. Bözsike éppen hátrapillantott és látta, hogy Vad Laczi és Rontó Pali gyorsan követik. Nagyot sikoltott, gyorsan elrejté az almát, összefogta a köténykáját és szaladásnak eredt. Amde hiába iparkodott az ő apró lábacskaival, — üldözői csakhamar elérték.

— Megállj csak, Bözsike! kiáltott Pali és már akkor meg is fogta a szoknyács-

káját. Akar
nia. Akkor
— Muta
kédben!

— Ne bá
a kis leán
kiszabaduln

— Mind
suk, mid v
azt mondon
van igaza?

Már ek
szép alma.

Bözsike
valakit ily
meg, belát
csak sok é
a dolgot.

— Soh
nevetve. N
mi pedig c
jóféle csem

Azzal a
szegény I
utánuk.

Alig ha
felkiáltott:

— Ohó
nekem csa

— Szen

— No
tam meg
Add ide!

— Nem
egyre Lac
az enyém.

Egyik s
ságos vere

Ezalatt
lány éppen
majd hogy

Viaskod
Pali is ele
ben észre
terem és
tudta meg
a közeli á
vizzel. U

káját. Akarta vagy nem, meg kellett állania. Akkorra Laczi is oda érkezett.

— Mutasd, Bözsi, mi van a köténykédben!

— Ne bántsatok, hagyjatok menni! kérte a kis leány siró hangon és igyekezett kiszabadulni.

— Mindjárt, mindjárt, csak előbb lássuk, mid van? Pali azt mondja: körte, én azt mondom: alma. Tudnunk kell, kinek van igaza?

Már ekkor kezében is volt a három szép alma.

Bözsike vitéz kis lány volt, de hát ha valakit ilyen pompás oszonnától fosztanak meg, beláthatjátok, hogy az már mégis csak sok és nem csoda, ha sirásra veszi a dolgot.

— Soh'se búsulj, Bözsi, — szolt Pali nevetve. Neked gyakran van módod benne, mi pedig csak ritkán tehetünk szert ilyen jóféle csemegére.

Azzal a két czimbora előre sietett, a szegény Bözsike meg búsan ballagott utánuk.

Alig haladtak pár lépést, Rontó Pali felkiáltott:

— Ohó! Laczi, neked két almád van, nekem csak egy!

— Szemesé a világ! nevetett Vad Laczi.

— No persze! Az nem járja! En fogtam meg Bözsit, engem illet a több. Add ide!

— Nem ettem holondgombát! nevetett egyre Laczi. — En vettem el tőle, hát az enyém.

Egyik sem tágitott, hajba kaptak s barátságos verekedés lett a vita vége.

Ezalatt elérték a Bözsiék házát s a kis lány éppen be akart lépni a kapun, mikor majd hogy föl nem sikoltott örömben.

Viaskodás közben Vad Laczi is, Rontó Pali is elejtette az almát s a harcz hevében észre sem vették, hogy Bözsike ott terem és felszedi azokat; az egyiket alig tudta megmenteni, már-már belegurult volna a közeli árokba, mely tele volt állott esővízzel. Újra mosolygásra vált a Bözsike

arcocskája s örvendve sietett kincsével be a házba, hol aztán, mint jó testvér, megsztosztott Margitkával és Bandikával.

A nagy ákácza árnyékában oszonnázgatva, a kerítésen át nézték, mint püföli, czibálja, karmolja egymást a két híres czimbora.

Nem sokára egyebet is láttak.

Vad Laczi nagyot lóditott Palin, aki megcsuszott és az árok felé bukott. De úgy látszik, Pali olyanformán gondolkodott, hogy necsak neki legyen része a jobban, tehát magával rántotta Palit is. Mindketten belépttyantak az árokba és nagyot nyeltek a piszkos, poshadt pocsolyavizből. Ruhájok tönkre ment, ők maguk összekarmolászva, lucskosan, piszkosan eviczkeltek ki nagy nehezen a szárazra. Amint rájok nézett, a jószívű kis Bözsi szinte megsajnálta őket. Bizony gyönyörűséges állapotban kerültek haza!

Hogy mi történt azután? Jobb arról nem is beszélni. Annyit azonban mondhatok, hogy Károly bácsi csöppet sem sajnálkozott rajtuk s hogy Vad Laczi és Rontó Pali három nap mulva is nyögve tapogatták a hátukat. Bözsikét s a pocsolya környékét pedig teljes egy hétig kerültek.

Schwartz Irén.

A CZINCZIKE FARKINCZÁJA.

— Állatmese, képpel. —

NAGY magtárban egy szép holdvilágos őszi estén két egérke találkozott a buzás zsákoknál. Nagyön öreg volt az egyik, fiatalabb a másik. A zsák aljába már jókora lyuk volt rágva, kényelmesen hozzá lehetett férni a jó csemegéhez.

Egyszerre érkeztek oda s a fiatalabbik, mint ezt tisztességtudó egérkétől várni is lehetett, szerényen félre vonult, hogy az öreg jusson előbb vacsorához.

— Tessék, nénikém, tessék! Én még ráérek.

Az öreg nyájasan megköszönte a figyelmet s barátságosan nézett a fiatalra, aztán felkiáltott:

— Most ismerek rád! Te vagy az, Fogaska hugom?

— Szolgálatjára, nénikém.

— Nem is hittem, hogy itt találkozunk. Ugy tudtam, hogy a falu másik végén telepedtél meg.

— Igen, ott éltünk eddig, de el kellett hurczolkodnunk. Lebonították a házat, újra építik alapjából, hát nem maradhattunk. Különben nem panaszkodom, itt eléggé jó helyre találtam, van eleség bőven és jó is.

— No, megjárja, megjárja, szólt az öreg. Van elég enni való, de bizony nem olyan jó, mint az én fiatal koromban. Akkor a buza még jobb ízű volt, a kukoricza nem olyan kemény. Aztán meg macska is van itt, olyan szörnyeteg, a milyennek hírét sem hallottuk fiatal koromban. Akkor a macskák még nem tudtak olyan nagyot ugrani, sem oly villámgyorsan futni. Ugyancsak óvatosnak kell lennünk, hogy meg ne kaparitsanak. Pedig amott is, ni, három kicsi egér mily vigyázatlanul sétálgat a magtár közepén.

Fogaska oda pillantott.

— Jaj, ezek az én kicsinyeim. Pompás játszóhelyet találtam számukra amott a nagy láda mögött, alig két lépésnyire a lakásunk szűk bejárásától. És tessék, nem

érik be velem, kíséálnak a közepre, a legveszedelmesebb helyre. Bizonyosan Czinczike beszélte rá a testvéreit. Czinczike!

Mit kerestek ott a szabad téren? Tüstént forduljatok vissza, menjetek a helyetekre!

Czinczike azonban és testvérei oda sem

hederitettek, csak sétáltak vigan tovább. A fiatal egérmama most még szigorubban parancsolá:

Ez a fenyegetés sem igen hatott, a kis ekérekéek folytatták a tánczot, kergetőzést.

Az öreg egérmama megcsóválta a fejét s így szólt:

— Kedves hugom, azt tanácsolom neked, hurczolkodjál el innen inkább ma, mint holnap. Ez a magtár veszedelmes lakás még olyan egércsaládnak is, a melynek fiatal tagjai engedelmesek; hát még ha olyan szótfogadatlanok, mint a te kicsinyeid!

Az egérmamának nagyon fájt, hogy kicsinyeiről az öreg néni így beszél. Szerette volna jobb szinben tüntetni fel kicsinyeit, nehogy a néni majd rossz híroket vigye szét az atyafiságba.

— Ó, nem szófogadatlanok ők! Dehogy! Csak kissé virgonczak. Hallgatnak ők a szavamra.

Mivel azonban a szigorú intéssel nem boldogult, most így szólt:

— Czinczike, menjetek vissza, fiacskám! Amott a nagy láda mögött van a helyetek. No, csak menjetek szépen, majd viszek nektek jó csemegét.

Czinczike épp ekkor csakugyan megállt s az egérmama diadalmasan mondá:

— No lássa, nénikém! Most már mindjárt szépen visszasétálnak a helyökre.

De biz ezt Czinczike és testvérei nem tették. Czinczike csak azért állt meg egy kis időre, mert az orrocskája viszkedett, tehát megvakarta a körmöcskéjével. Aztán

mintha nem is hallotta volna a szép szót, folytatta a játékot. Az anyjok röstelkedett, de nem szólt tovább; hanem szólt az öreg néni, még pedig így:

— No, kedves hugom, tudod-e mit tennék én most a te helyedben? Odamennék s fülön fognám a kis haszontalanokat és úgy megbüntetném, hogy egy hétig emlegetnék.

— Jaj, dehogy! Már ugyan hogy tudnék én, a szerető anyjok, olyan fájdalmat okozni nekik!

— Biz az nem lenne számukra mulatságos, ámde igen is hasznos, mert...

Nem magyarázhatta meg, hogy mért volna hasznos, hanem hirtelen felkiáltott:

— A macska! A macska! Ott van az ablakban!

Mialatt ezt mondta, már el is iramodott és eltűnt a maga egérlukában. Nagy ijedelemmel futott az egérmama is haza, oda kiáltva a kicsinyeinek:

— Gyerekek, gyorsan haza! Macska jön! Gyorsan!

Ezuttal Czin-czike és testvérei ugyancsak engedelmeskedtek, mert maguk is látták a macskát, mely már leugrott az ablakból és egyenesen feljök rohant. Az egérmama, fejét kidugva a lakása nyílásából, halálos aggodalmak közt kiáltozott kicsinyei felé s a két kisebbik szerencsésen haza is jutott. Czin-czike azonban, ki széles jókedvében legmesszebbre kalandozott el, már nem futhatott egyenesen haza, mert a macska oda került elejébe.

Egészen megzavarodva a rémülettől, vaktában futott ide-oda s a macska egyre közelebb ért a nyomában. Már-már azt lehetett hinni, hogy veszve van, de végre sikerült a nagy láda alá bujnia; a macska oda nem követhette, ámde furfangos észszel kileste, merre felé iparkodik Czin-czike. Hirtelen megkerülte tehát a ládát és mikor Czin-czike lélekszakadva végre beosont az egérlukba, a macska is ott termett...

No, mégis megkésett egy kicsit a macska, magát Czin-czikét már nem kaparíthatta meg. De megkaparította a hosszú farkinczáját és töviben leharapta!

Ájultan gurult Czin-czike az egérluk mélyére és sokáig feküdt betegen. Mikor pedig végre meggyógyult, csak nagy ritkán bujt elő, mert egérpajtásai csufolódva kérdezték:

— Czin-czike, hová lett a farkinczád? Azt hallottuk, tánczközben vesztetted el.

Utoljára már nem bírta elviselni a gúnyolódást. Elköltözött messzire, félreeső szegényes helyre, ahol más egér nem lakott. Ott élt szomorúan, inségesen és sokszor sohajtozott:

— Ó, bár szót fogadtam volna! O, bár idején jó kemény büntetést kaptam volna! Az a kis szenvedés megmentett volna egész életre szóló szomorúságtól!

BÜVÉSZET.

A hátralátó szemüveg.

(Képpel a 180. lapon.)

FŐVÁROSBAN egyik utcasarkon árulta ezt a jeles portékát egy fiatal suhancz. Ugyancsak pergett a nyelve, a mint kínálta;

— Tessék, nagyságos ifiurak, tessék! Nagyszerű találmány! Ugy-e bizony sokszor sajnálják, hogy csak elől van szemök, hátra nem látnak? Tessék egy ilyen szemüveget

vásárolni, Ime, én mégis látogott... keresztül egy soványabb korám a hátra csak husz...

Csak gyülekezé diákok, nék volta czár a sz az én kis egy olyan

Es bár dig igaz Azzal az a mi a l a csodái husz krá csinálhat

Kemén kás dobo szabadon vágj társ szemközt oda egy nesen a hogy ha tükör sz szerszám

Ha az münk el nézünk: abból. a

A dol hogy elf senki, h ugyancs megmon csinál a

A ki látó sze valami hátrafel

vásárolni, mindjárt segítve lesz a bajon. Ime, én most egyenesen az ifurakra nézek, mégis látom, mi történik a hátam mögött . . . Most egy kövér asszonyság megy keresztül az utcán . . . amott a házak alatt egy soványabb asszonyság sétál . . . még odább koci áll . . . ugy-e igaz? Ilyen csoda ám a hátralátó szemüveg! És nagyon olcsó, csak husz krajczár!

Csak az volt a baj, hogy a köréje gyülekezett nagyságos ifuraknak, a kik diákok, mesterinasok és még kisebb legénykéek voltak, mindössze sem volt husz krajczár a zsebökben. De mert ott volt köztök az én kis Dini öcsém is, hát vettem neki egy olyan csodaüveget.

Es bár nem egészen, de mégis félig-meddig igaz volt, a mit az a subancz beszélt. Azzal az üveggel még lehetett sokat látni, a mi a hátunk mögött történt. Csakhogy a csodaüveg mégis méregdrága volt még husz krajczáron is. Mert mindenki megcsinálhatja magának jóformán ingyen.

Kemény papírból csinálj kicsika hosszukás dobozt, de az egyik keskeny végét hagy szabadon. A doboz egyik hosszukás oldalába vágj tágas nyílást, a nyitott oldalnál pedig, szemközt az oldalt vágott nyílással, erősíts oda egy darabka tükörüveget, de nem egyenesen a doboz falához, hanem rézsutt, úgy hogy ha oldalról, a nyíláson betekintsz, a tükör szembe essék. És ezzel kész a csodaszerszám.

Ha az így elkészített dobozkát a szemünk elé tartjuk és az oldalnyíláson bele nézünk: a tükröcskében sokat meglátunk abból, a mi a hátunk mögött történik.

A dobozkát olyan kicsire lehet csinálni, hogy elfér a markunkba, észre sem veszi senki, hogy tartogatunk valamit. Így aztán ugyancsak megrézfálhatjuk a társaságot, megmondogatva minduntalan, hogy mit csinál a ki mögöttünk ül, vagy áll. jár.

A ki ügyesen tudja használni a hátralátó szemüveget, akár el is hitetheti, hogy valami boszorkányos titkot tud. lát még hátrafelé is.

BUBORÉK-FUVÁS.

(Képpel a 181. lapon.)

MÁR sokat futkostam,
Megpihenni vágyom,
De a pihenést is
Játékra használom.

*Buboréket fuvok,
Nagyot, óriásit!
A ki ilyet tudjon,
Nincs ám senki más itt.*

*A bátyám, a hugom
Ni, már ott tanulnak,
Igy járnak kedvében
A nevelő urnak.*

*Hm! Hát az én leczkém?
Még hozzá sem fogtam . . .
Ha nem fogom tudni,
Kész a baj legottan.*

*Mint a buborék, ha
Szétpattan, — már semmi,
Ozsonna-reményem
Olyanná fog lenni.*

*Nem kell több buborék,
Lássunk a leczkéhez,
Ozsonnám így nem csak
Buborék-remény lesz.*

A MEGSZÖKÖTT FALOVACSKA.

— Kicsi beszélyke a kicsinyeknek. —

(Két képpel.)

ALLOTTATOK-E már olyan csodát,
hogy egy falovacska megszökjék?
Olyan lovacska, mely valósággal
csak fából van kifaragva, aztán
szépen bepingálva és a melynek van ugyan
négy lába, de mégis csak keréktalpon tud
jágni, akkor is csak úgy, ha valaki zsinor-
ron huzza!

Ha hiszitek, jó, ha nem hiszitek, meggyül a bajotok a kis Évikével. Mert ő váltig bizonyítja, hogy a Dinike lovackája, a szép Ráró, megszökött onnan a fa alól. Ő nem tehet róla. Ki hitte volna, hogy ez a Ráró olyan szilaj paripa?

— Tőlem soha sem szökött meg! sirdogált Dinike. Nem is mozdult, ha nem húztam. Minek vitted magaddal!

Persze, persze, ott kezdődött a hiba. Évikének megvolt a maga szép bábuja, de ráunt és szeretett volna a Dinike lovackájával játszani. Ugy találta, hogy ez mulatságosabb, a lovackát nem kell mindig ölben hordozni, megáll és jár a maga lábán vagy legalább kerekein, csak épp egy kicsit húzni kell. Csakhogy Dinike nem adta.

— Lovacska nem leánynak való. Belőled ugy sem lesz huszár.

Egy napon azonban Évike megleste, mikor Dinike kísétált apácskával s Rárót ott hagyta a széken.

— Most azért is fogok vele játszani. Ugy-e Ráró, jössz velem?

Ráró ekkor még nagyon szelidnek látszott. Megindult, mihelyt Évike a zsinórnál

fogva húzta. Bejárták az egész udvart és környékét s végre egy fa alatt pihentek meg.

— Nagyon jó volt, kedves Ráró! Szépen futottál, nem is fordultál föl többször kétszernél. Most pihenjünk, ugy-e? Szépen állj meg! Ne ficzkándozzál!

Rárónak meg kell adni a dicséretet, hogy pontosan engedelmeskedett. Meg sem moccan, mióta Évike a hosszú zsinórt nem rángatta. Évike tehát nyugodtan pihenhetett a sok szaladgálás után.

Azaz pihenhetett volna, ha figyelmessé nem lesz valamire, ami épp ekkor amott a kerítés alatt történt. Nagy csipogás hallatszott onnan s Évike, amint

oda pillantott, három kis csibét látott retentően harcias berzenkedésben. (Lásd a képet a 189. lapon.) Ezek a kis csibék az ő kedvencei voltak, így hát természetesen oda kellett sietnie, hogy lássa, micsoda harc és háboru tört ki közöttük. Ott hagyta Rárót és szaladt a csibékhez.

Miért berzenkedett a három kis csibe, biz én nem tudom. Alkalmasint valami jó falatot találtak és egyik sem akarta a másiknak engedni. Évike úgy gondolta,

... FA ALATT PIHENTEK MEG.

hogy neki a kis csibéknek, hanem mikor Évikét meg látta a vitát

Az már Évike nem fogott. Ho azt ő mag tosan. Cs indult, ez tak, tehát

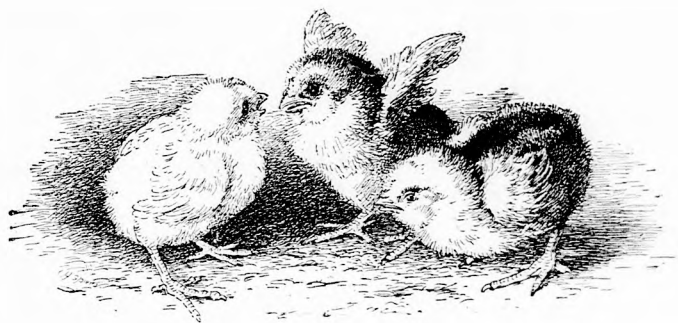
— M kával ha És sz fáradtak tértek.

Másn forgatta elő, han kedve r hogy te felejtett

hogy neki kell igazságot tenni köztök, de a kis csibék nem gondolták ugyanazt, hanem mihelyt a sebesen szaladva közeledő Évikét megpillantották, hirtelen abba hagyták a vitát és nagy ijedten futásnak eredtek.

Az már csak természetes, ugy-e, hogy Évike nem tágitott, ha már egyszer belefogott. Hogy mibe fogott bele? Hm! Biz azt ő maga sem igen tudta nagyon pontosan. Csak azt tudta, hogy a csibékhez indult, ezek a kis hamisak pedig elfutotak, tehát utánok kell futnia, meg kell őket

fognia. Persze hogy meg, mert lám, neki szaladnak a világnak, még bizony el is vesznek. Aztán nagyon jó mulatság is ez a kis csibe-vadászat. Az egyiket szerencsésen elfogta. A másiknak volt annyi esze, hogy mindjárt eleinte haza szaladt az udvarba; a harmadik azonban messzire elkalandozott a mezőre s Évike talán estig is üldözte volna, ha ott a mezőn egyszerre csak nem találkozik apácskával és Dinikével, kik hazatérőben voltak sétajokról.

... HARCZIAS BERZENKEDÉSBEN. (Lásd a 188. lapon.)

— Már eleget futkostam, megyek apácskával haza, gondolá Évike.

És szépen haza sétáltak. Már esteledett, fáradtak voltak s nem sokára nyugalomra tértek.

Másnap Dinike a lovacskát kereste. Hiába forgatta föl az egész házat, Ráró nem került elő, hanem a nagy zenebonára Évike röstelkedve ugyan, de végre mégis megvallotta, hogy tegnap ő játszott a lovacskával és kint felejtette a kerítésen túl a nagy fa alatt.

— Sebaj no, biztatta Dinikét. Ott lesz most is, mindjárt haza hozzuk. Nem eshetett semmi baja, nem volt éjjel eső. Lovacskának nem árt meg, ha szabad ég alatt tölti az éjszakát.

Hogy Rárónak megártott-e a szabad ég alatt való éjszakázás, azt nem tudom, de Évike és Dinike sem tudják mai napig sem. Mert amint oda értek a fa alá, hát — nem találtak ott semmit.

— Nincs itt! kiáltá Dinike zokogva.

— Az ám, nincs. Megszökött! Ki hitte volna!

Hát biz azt legelőször is Dinike nem hitte, aztán meg a mama sem. Azt mondták, hogy a gondatlanul elhagyott lovacs-kát valaki ellopta. Csak Évike vitatja, hogy hátha mégis megszökött Ráró?

Már akárhogy volt, bizonyos csak annyi, hogy Évike kénytelen volt odaadni három szép ujdonatuj huszaskáját s ezen új lovacs-kát vettek Dinikének. Évike, mi tagadás benne, keservesen sirdogált, de a mama nem kegyelmezett meg neki, hanem így szólt:

— A magad hibáját siratod. Könnyen elkerülheted jövőre: ne nyulj a máséhoz és ha már megtetted, jól gondját viseljed.

GALAMBOK LAKOMÁJA.

(Képpel a 184—185. lapokon.)

UGYAN, kedves Pali bácsi,
Tanítson meg rá egy küssé:
Ezt a félénk sok galambot
Mivel teszi oly kezessé?

*Ha a bácsit megpillantják,
Körüllengik seregestől,
Rászállanak a vállára,
Eszegetnek kezeiből.*

*Söt ilyenkor — jaj be kedves! —
Még tőlünk sem ijedeznek,
Bizalmasan reánk szállnak,
Turbékolva hizelegnek.*

— Egyszerű a titka nagyon:
Galambkáim meggyőződtek,
Hogy ahányszor jóra hívtam,
Soha meg nem csaltam őket.

VISSZHANG A »TELEP«-RŐL.

Kedves Forgó Bácsi!

MEGÉRKEZVÉN a »Szünidei gyermektelepről«, a pályaházban legott megpillantottam kedves szüleimet és testvéreimet, kik értünk jöttek. A viszontlátás örömeiben oly gyorsan szakadtunk el a nyájtól, hogy el sem bucsuzhattunk jó pásztorunktól, a kedves telepvezető tanár urtól, még csak egy hálaadó szót sem mondhattunk sok fáradozásáért.

Csak szüleinknek és testvéreinknek mondhatjuk el leginkább, mily kellemes napokat élveztünk a telepen. Nem is győzik hallgatni mesélésünket s nem győzik bámulni jó kedvünket, de különösen dicsérik szüleink pompás egészséges színünket s erősödésünket. Édes anyánk tudja azt is, hogy a gyermeki szív, mely örülni tud, hálaérzetet is rejt magában! Ez a hálaérzet készlet engem arra, hogy mélyen tisztelt Forgó Bácsihoz, mint a gyermekek barátjához forduljak, s szerény hálaszózatot adjak át a saját, a testvéreim s a többi gyermekek nevében, kik oly szerencsések voltak, hogy velem együtt a szünidő egy részét a gyermektelepen tölthették.

Közvetítse tehát, kedves Forgó Bácsi, hálás köszönetünket mint »visszhangot a telepről«, a nagylelkű jótévedőknek, kik minket, szerényebb sorsú gyermekeket, fiúkat és lányokat egyaránt, a kitelepítéssel oly kellemes helyzetbe juttattak, hogy mi is, úgy mint a módos szülék gyermekei, a szünetet nyaraló helyen tölthettük, lelki és testi javunkra. Oly helyen, ahol jól tápláltak, jól gondunkat viselték s hol kedves fölügyelőnk kifogyhatatlan jó kedvével változatosan szórakoztatott meg, hogy míg élünk, felejthetetlen marad nekünk a »Budapesti szünidei gyermektelep«.

Éljenek e jótékony intézmény fentartói!

Kérem, kedves Forgó Bácsi, kegyeskedjék nevünkben, tudniillik az összes telepi gyermekek nevében, mély tiszteletünket és hálás köszönetünket az élvezett sok jóért az áldásos egyletnek és Elnökségének átadni.

Ezen kérésre
testvéreimmel eg

Budapesten 189

KOCZ

a

á

k

ó

Első so

Másodi

A har

A neg

Mindes

Ugyan

A mit

Csak l

A megfejtők n
jutalom-nyerem

Az ifju Anach

Irta Barthé
átdolgozta *Hav*
tésben.

MEGFEJTT

A »KIS L
mában közölt

Nagypéntek

Helyesen
és Béla, Molná
Sziði, Bauer El

Részben n
Zurányi Gusztá
Than Ervin, S
Hajós Anna, Cs
Lukács Nándor

Ezen kéréssem kifejezése után vagyok,
testvéreimmel együtt, kedves Forgó Bácsinak,

Budapesten 1894. augusztus 31-én

tisztelő hive

Kislingstein Riza,

II. polg. isk. tanuló.

KOCZKA-REJTVÉNY.

a	a	a	a
á	á	k	k
k	m	ny	ó
ó	r	r	r

Első sorom ravasz állat,
Másodikból török válhat,
A harmadik vízi növény,
A negyedik szép, nemes fém.
Mindegyik sor balról jobbra
Ugyanazt a szót mutatja,
A mit fölülről lefelé, —
Csek keresd és ne unj belé.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

Az ifju Anacharsis utazása Görögországban.

Irtá Barthélemy. A magyar ifjuság számára
átdolgozta **Hanthó Lajos.** Képekkel, díszes kö-
tésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 10-dik szá-
mában közölt rejtvény megfejtése:

Nagypéntek. — Éjféli. — Keresztnev.

Helyesen fejtették meg: Grósz Lenke
és Béla, Molnár Emilia, Fábian testvérek, Róth
Szidi, Bauer Elza.

Részben megfejtették: Fekete Sándor,
Zurányi Gusztáv, Adler Anna, Velencei Tiborka,
Than Ervin, Schwarz Oszkár, Gyurkovich Dódi,
Hajós Anna, Csernovics testvérek, Moldován Béla,
Lukács Nándor, Weber Mariska, Kiss Erzsike,

Kenessey nővérek, Adler Stefike, Horvátovits Rózsa,
Herzfeld Paula, Guckler Rozália, Schwarz Bandi,
Rothfeld Vilma, Ofner Etelka, Szarvassy Erzsike,
Mérey Ágosta, Szalatsy Bandi, Nátatalussy Béla,
Szilágyi Ágota, Weisz Ilona és Ödön Lipót, Dobay
Andor, Hollaki Leó, Katrenyák Mariska, Schwarz
Magda és Béla, Poór Elza, Márton Pista.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtör-
ténvén, nyertesek lettek: *Fábian testvérek, Szab-
adkán*, kiknek a jutalom könyvet (*»Robinson
Crusoe élete és kalandjai«*, átdolgozta *Donászy
Ferencz*, 6 színes képpel, vászonkötésben) a kiadó-
hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 9-ik számában közölt
rejtvény megfejtését még beküldték: Fábian test-
vérek, Zurányi Gusztáv, Hollaki Leó.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ifj. Bolyó Károly. Aki oly örömmel megy neki
a gimnáziumi tanulmányoknak, mint te, az becsü-
lettel meg is fog felelni a reá itt várakozó nehe-
zebb feladatoknak. Iparkodásod, tudom, nem fog
ellankadni. Látogatásodat szívesen fogom venni. —
Schlesinger Szidi és Gyula. A mulasztást jóvá
teszitek majd a legközelebbi nagy pályázatnál.
Persze, nem szabad addig halogatni, míg a ha-
táridő letelt. — **Stern Kepes Ernő.** Számrejt-
vényed nincs kellő gonddal kidolgozva. A számok
igen sokszor nem felelnek meg az illető betűnek
s ugyanaz a szám hol ezt, hol azt a betűt akarja
jelezni. Így tehát nem közölhető. — **Laendler
Anna.** Csak dicsérhetlek az iparkodásért, hogy,
ha már a nagy pályázatban nem vettél részt,
utólag mégis irtál egy kis dolgozatot. De azt
nehéz elhinnem, hogy érdemesebb tárgyat ne ta-
lálhattál volna, mint azt, hogy jelen voltál, mikor
két unokatestvéred kártyázás közben összepörölt,
aminek aztán semmi következménye sem lett.
Ez bizony nem közlésre való. Még kevésbé az,
a mit az arczul ütött betegről irtál. Dehogy üti
az orvos pofon az elájult beteget! Ne hidd, ha mond-
ják is. Az csak valami rossz adoma. — **Ofner Etelka
és Herzfeld Paula.** Kérdésekre megtaláljátok a
választ a megfejtések rovatában. És ugy-e, annak
a nagyon nehéznek látszott »Rejtett szó«-nak igen
egyszerű a megfejtése? — **Kelemen Andor.** Ami-
ről kérdezősködtél, azon épp most dolgozik a rajzoló,
metsző és színező, az az már jóformán el is készül-
tek vele. Legközelebb tehát már teljesíthetem
kivánságodat, melyet különben számos kis olvasó-
társad is nyilvánított: a legközelebbi műmelléklet
ismét olyan kifesteni való minta-kép lesz. —
Velencei Tiborka. Betűrejtvénykérd nem sikerült,
mert azt nem lehet »Rónaszék«-nek olvasni, hanem
vagy »Ronszék«-nek, vagy »Rónaszék«-nek. Így
pedig nem jelent semmit. — **Hollaki Leó.** Remélem,
eddig már teljesen fölépültél gyöngéikedesédből s

a hathatós fürdő visszaadta régi jó egészségét. Nemde, majd értesíteni is fogsz róla? — **Szarvasy Károly.** Kis olvasótársaidnak legnagyobb része bizony még csak nem is sejtí, hogy Persephone, Hades, Ceres miféle szerzet? Aztán meg mért is kellene a nyár elmúltán annyira kétségbe esni, hogy »majd meghasad«-jon a szivünk? A természet örök, fenséges rendjén nincs mit busulni. A különben ügyesen pergő versecskét tehát nem közölhetem. — **Moldován Béla.** Nagyon szívesen vettem, hogy rajzocskáidat megküldted. Örömem is telt bennök, mert kezdőnek, kilencz éves kis fiúnak becsületére válnak és azzal biztatnak, hogy kitartó buzgalommal e szakban nem is igen hosszú idő multával igen szép sikert fogsz fölmutatni. Kedves figyelmedért szíves köszönetemet!

Előfizetési felhívás

á

KIS LAP

október—decemberi folyamára.

A folyó évnegyed végének közeledtével kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hó végén lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „**KIS LAP**“ most folyamatban levő, immár **negyvenhetedik** kötetének még hátra levő részére az értékes és érdekes közlemények, művészi rajzok hosszú sorozata van előkészítve. A kis olvasóink által oly nagy tetszéssel fogadott „**Rókaszem**“ után egy épp oly vonzó, mint érdekesítő és tanulságos **hosszabb elbeszélés** fog még ebben a kötetben következni, ugyisintén egy hosszabb **tündérmese**, mindkettő számos szép rajz kíséretében. Kisebb beszélyek, mesék, cikkek változatos sorozata is várja a közlést, mind gazdagon díszítve képekkel.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó gyermekek javára ujabban adakoztak: Liedemann Feri gyűjtése 1 frt 60 kr. (Ehhez járultak: Zsigmondy Z. 40 kr., Zsigmondy Kálmán 40 kr., Zsigmondy Misi 40 kr., Liedemann Feri 40 kr.)

Az ég áldása legyen a nemes szívé adakozókon. Az adományt rendeltetési helyére fogom juttatni.

A „**KIS LAP**“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »*Kis Lap*«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Folytatjuk a „**Bűvészet**“ rovatát is és minden két hétben művészi értékű **színes műmelléklet** fokozza a „**KIS LAP**“ értékét. Előadásra alkalmas **szindarab** is fog még ez évnegyed folyamán megjelenni, a rejtvények és feladványok megfejtői közt pedig **minden héten** egy-egy **diszes jutalom-könyv** kerül ki-sorsolásra.

A „**KIS LAP**“ minden igaz kis hive, új társakat is toborozva maga mellé, sorakozzék továbbra is rendületlenül Forgó bácsi zászlaja alá!

A „**KIS LAP**“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetési pénzek legcélszerűbben postai utalványon, a „**KIS LAP**“ kiadó-hivatalához, Budapest, IV., Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „**KIS LAP**“

szerkesztősége és kiadó-hivatala.